

BIBLIOTEKA
SHTETIT

SH-1

M 36

STEFAN
MARTIKO

Përanë
shokëve

824-1

Nr 36.

STEFAN MARTIKO

**PRANË
SHOKËVE**

POEZI

~~71248~~
13242

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NDAJ KEMI KAQ SHUMË KËNGË

Diçka breron papushim, papushim,
si shatërvanet nga toka, —
ky me siguri është
shpirti i pastër i popullit.

Njoh gjelbërimin e tokës sime
të patharë në shekuj,
të patharë në vite.

Unë e di, —
gjithçka mund të ishte tharë një mot
dhe unë e ti s'do të ishim më komb,
po refugjatë të mjerë
nëpër shtegtime të gjata,
pa këto këngë, pa këto male
që, si burra madhështorë,
nga tisi i mjegullave dalin.

Ndaj kemi kaq shumë këngë,
si koralet e pastra të verës
që i pastron e i shumon
gjithnjë deti.

KËNGËT ÇELIN LULE

Ja ra pranvera
mbi pyje, koriqe, male e qytete.
Ra e një ngjyrë e bardhë, e bardhë
veshi mëngjesin e marsit me lule.

Veshi Shqipërinë
e ia ndezi ngjyrat në këngë.
Hov shpirti me lulet në këngë.
e ndizet nga ngjyrat një botë e tërë.

FJALË PËR TOKËN

Jam bujku që më merr malli për tokën,
parcelat i di, rendimentet i di.

Kur vijnë perëndimet
dhe dielli tretet, tretet dhe mbytet
në gropa të panjohura qiejsh,
unë lëshoj ujin dhe arat pinë,
pastaj ngrënë kokën të dehura bimët.

Jam bujku që e njoh tokën
dhe çdo grimcë të saj në duar e shkërmoq.

Ka diçka që s'shkëputet midis meje dhe tokës.
Bimët që rriten —
fije të shumta mirënjohjeje!

FUSHA MERR FRYMË

Ç'e ndritshme kjo natë, ç'e bukur!
Nëpër fusha zgjohen kallinjtë
dhe unë, si në një dasmë gëzimi,
heq vellon e saj të purpurt.

Ç'u mbulua nata e tërë
me këtë pëshpërimë jete.
Eci unë dhe mijra njerëz
në tragat e njohura të qerreve.

Një grusht yjesh mbaj në duar
dhe eci mes për mes fushës;
kaloj tani grunjërave
me nderimin e madh për bukën.

Pika vese pikojnë
si sumbulla ari
dhe fusha merr frymë
nga firoma të ngrohta fshatarësh.

shkëlqet idm. tona. mshk
shkëlqet tona e tona. mshk
tona e tona. mshk
tona e tona. mshk
VAJZA E BRAZDAVE

Flokët e zeza rënë mbi ballë,
syve zjarri ç'u merr flakë;
avull i ngrohtë prej tokës del,
mbi fusha është akoma natë.

Ku shkon ashtu flokëlëshuar
mbi fush' që dirs e avullon?
Lenkë e bukur brigadiere
ndërmjet brazdave nxiton.

Dita dyer hap e tutje
njerëz shpie fushash larg.
Në sy vezullon e ndrin
det' i tërë pambuk i bardhë.

Sheh Lenkë e bukur fushash
basmë e cohë mrekuillish
«Për dasmat tona, — thotë, —
u bëfsh
i bukur fustan nusëri!»

Hëna shket mbi kallamishte,
u zbeh drit' e saj sërish;
yjet një nga një si zogj
humbën qiellit në shtegëtim.

VALXA E BRADAVE

Flokët e veta të më mbi ballë,
qyçet xjarr që merr flakë;
nvali i ngrohtë prej tokës dol,
mbi fusha është akoma natë.

Ku shkollon ashtu flokëshuar
mbi fushë që dritë e avullon?
Lanë e bukur përgjithërisht
ndërrimet burxive nxiton.

Dita dyer hap e tutje
njërës shpie fushash larg,
Në sy veshin e natën
dritë e tërë pambuk i bardhë.

Shpesh lanë e bukur fushash
dritë e copë mrekullish
— për dritat tonë — thotë —
u bëjnë
i bukur fustan nusejsh.